

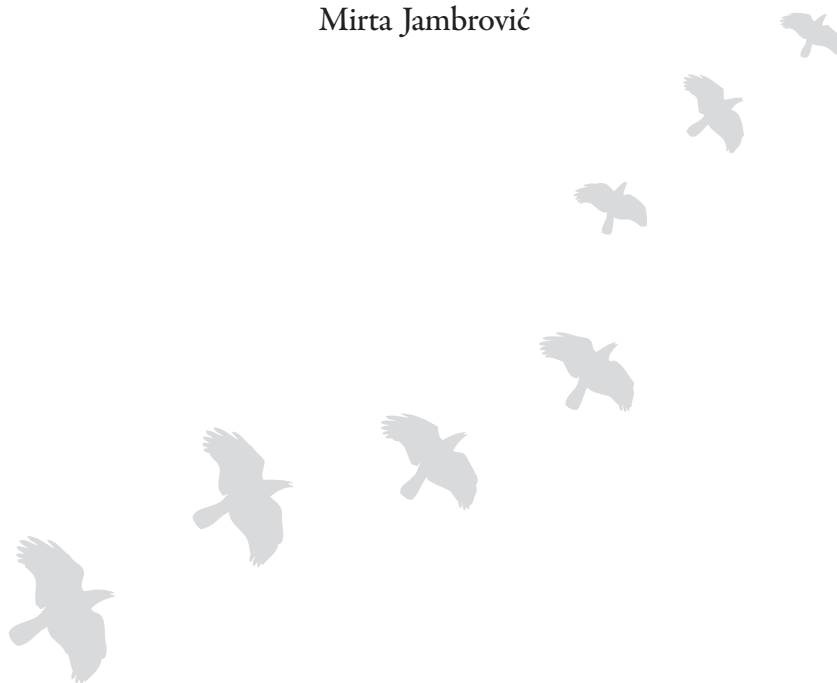
Tessa Gratton • MAGIJA KRVI

TESSA GRATTON

MAGIJA KRVI

Prevela s engleskoga
Mirta Jambrović

Naslov izvornika

Tessa Gratton

Blood Magic

Copyright © 2011 by Tessa Gratton

Published by arrangement with Random House Children's Books

TAKO PLOD ZEMLJE BJEŠE UZET, JEZGRA MU RASTRGNUTA.
TAKO BJEŠE PREPUŠTEN STAJANJU, TRULJENJU. TO NAČELO JE RASPADANJA,
SMRT ONOGA ŠTO JEST,
ROĐENJE ONOGA ŠTO TEK ĆE NASTATI. TI SI VINO.

— Richard Selzer, *Poučci o smrtnosti*

JEDAN

Ja sam Josephine Darly i namjeravam živjeti vječno.

DVA

SILLA

Ne možeš zaista znati tko si dok ne provedeš neko vrijeme sam na groblju.

Na leđima sam osjećala hladnoću nadgrobnooga kamena. Kroz tanku majicu lijepila se za znoj koji mi je curio niz leđa. Sumrak je upio sve sjene s groblja i učinio taj trenutak neodređenim: ni danom ni noći, nego nekako sivkastim, tugaljivim. Sjedila sam prekrizanih nogu, s knjigom u krilu. Ispod mene, neugledna trava skrivala je grob mojih roditelja.

Otresla sam zemlju s prednjih korica knjige. Bila je veličine džepnog romana, tako mala i naoko nevažna. Korice od mahagonija bile su mekane i otrcane od godina korištenja; boja se ogulila u kutovima. Stranice su nekoć bile pozlačene, no i to se izlizalo. Otvorivši je, ponovo pročitah natpis šapćući riječi sama sebi, učinivši ih tako stvarnijima.

*Bilješke o preobrazbi i transcendentnosti
O, raspani se, okaljano meso,
Rasplini se, rastopi se u rosu.—Shakespeare*

To je bio jedan od tatinih najdražih citata. Iz *Hamleta*. Izgovarao bi ga svaki put kad bismo Reese ili ja nadureno izletjeli iz sobe.

Govorio bi da se, u usporedbi s danskim kraljevićem, nemamo na što žaliti. Prisjetih se kako su me njegove plave oči promatrale preko okvira naočala.

Knjiga je danas stigla poštom, umotana u smeđi papir, bez adrese pošiljatelja. DRUSILLA KENNICOT, pisalo je jednostavnim, tiskanim slovima. Kao poziv na sud. U uglu je bilo zalijepljeno šest poštanskih markica. Mirisalo je na krv.

Taj neki metalni okus u grlu, prilijepljen za sjećanje. Zatvorih oči i ugledah trag krvi rasprsnut preko polica s knjigama.

Kada sam ponovo otvorila oči, još sam bila sama na groblju.

Na unutrašnjoj strani korica knjige bila je poruka presavijena na tri dijela i napisana na tvrdome papiru bez crta.

Silla, pisalo je. Zadrhtala sam svaki put kad sam vidjela svoje ime napisano tim starim kurzivnim rukopisom. Dno slova s uvijalo se u zaborav.

Silla,

osjećam tvoj gubitak kao vlastiti, dijete. Poznavah tvojega oca većinu njegova vijeka; bio mi je voljeni prijatelj. Žalim što mu ne mogu doći na grob, no vjerujem da se njegov život slavi, a smrt gorko oplakuje.

Postoji li barem zrno utjehe, nadam se da ćeš ga pronaći u ovoj knjizi. U njoj se nalaze tajne koje je usavršio. Desetljeća istraživanja, cijeli životni vijek znanja. On bijaše nadzemaljski nadaren čarobnjak i iscjelitelj i ponosio se tobom, tvojom snagom. Znam da bi želio da ti sada dobiješ ovaj zapis njegova djela.

Sve moje nade sada su uz tebe i tvojega brata.

U potpisu je stajalo samo *Đakon*. Nije bilo prezimena ili drugih podataka.

Vrane se zburado nasmijahu u daljini, proletjevši između nadgrob-nih spomenika. Crni oblak poleti zrakom, uz lepet krila i promuklo graktanje. Promatrala sam ih kako na podlozi od sivoga neba lete na

zapad, prema mojoj kući. Vjerojatno kako bi terorizirale šojke koje žive u krošnji javora u dvorištu.

Vjetar mi je razbacivao kratku kosu po licu, a ja sam je rukom začesljavala unatrag. Pitala sam se tko je taj Đakon. Tvrdio je da je očev prijatelj, ali nikada nisam čula za njega. I zašto bi govorio tako nevjerojatne, apsurdne stvari — da je moj tata bio čarobnjak i iscjelitelj, iako je bio samo srednjoškolski profesor latinskog. No unatoč tomu, znala sam da je knjigu koju držim u ruci napisao on — prepoznala sam njegov uredan, fin rukopis, s onim sitnim zavijutcima na svakome velikom *L* i savršeno uglato *R*. Grozio se tipkanja i držao je prodike Reesus i meni o tome kako moramo naučiti čitljivo pisati. Reese je napravio kompromis tako što je pisao tiskanim slovima, ali ja sam bila previše zaljubljena u divlji kurziv pun zavijutaka da bih pazila na čitljivost.

Otkuda god da je došla, knjiga je bila tatina.

Prelistavajući je, primijetila sam da je svaka stranica sadržavala retke i retke teksta napisanoga savršenim rukopisom i pomno nacrtanih dijagrama koji su se rastezali preko stranica poput paukove mreže. U dijagramima su bili nacrtani krugovi unutar krugova, grčka slova, neobični piktogrami i runsko pismo. Bilo je trokuta i osmerokuta, pentagrama, četverokuta i zvijezda sa sedam krakova. Tata je na rubovima stranica zapisivao sićušne bilješke, pisao cijele odlomke na latinskom i popisivao namirnice.

Na popisima su prevladavali *sol* i prepoznatljivi pojmovi poput đumbira, voska, noktiju, zrcala, kokošnjih nogica, mačjih zuba i šarenih vrpca. No bilo je i riječi koje nisam poznavala, poput *muskuzt*, *petrovac* i *nard*.

I krv. Na svakom popisu bila je navedena i kap krvi.

Bile su to čini. Za pronalaženje izgubljenih predmeta, za blagoslov novorođenčadi i odvrćanje prokletstava. Za zaštitu od zla. Za gledanje na daljinu. Proricanje budućnosti. Liječenje svih vrsta bolesti i ozljeda.

Listala sam knjigu, ustreptala od čuđenja i straha. Osjećala sam i uzbuđenje, poput elektriciteta u grlu. Može li ovo biti stvarno? Tata nije bio netko tko bi se bavio složenim trikovima. A unatoč ljubavi prema starim knjigama i herojskim pričama, nije bio ni najmanje maštovit.

Mora postojati neka čarolija koju mogu isprobati. Iskušati. Da vidim.

Dok sam razmišljala o tome, onaj miris ponovo mi se vratio u grlo, krv mi se zaljepila za sinuse i spuštala niz jednjak poput ljepljivoga dima.

Podignula sam knjigu do nosa i duboko udahнула pročišćavajući zrak. Zamislila sam da ga u knjizi mogu omirisati. Tatu.

Ne onu silnu krv koja je natopila njegovu majicu i sag na kojem je ležao, nego lagano uljani miris cigareta i sapuna koji bih osjetila svako jutro kada bi došao na doručak, nakon tuširanja i nabrzinu popušene cigarete u stražnjemu dvorištu. Spustila sam knjigu u krilo i zatvorila oči sve dok se tata nije pojavio preda mnom — sjedio je i rukom mi dodirivao desno koljeno.

Dok sam bila mala, došao bi u moju sobu prije gašenja svjetla i dotaknuo mi koljeno dok se spuštao na krevet. Gravitacija bi me sve više približavala njemu, dok se na kraju nisam mogla nasloniti glavom na njegovo rame ili mu sjesti u krilo dok mi je pričao skraćene verzije klasičnih književnih djela. Najdraži su mi bili *Frankenstein* i *Na Tri kralja* i stalno sam tražila da mi njih priča.

Na groblju je graknula još jedna vrana — usamljenica koja je polako letjela za svojim rođacima.

Podignula sam knjigu u zrak objema rukama, uhvatila je za korice i pustila da se sama otvori. Kada su se raširene stranice odlučile zaustaviti, spustila sam je i pročitala naziv čarolije: *regeneracija*.

Za obnovu života. Oprezno nanijeti kada je tkivo inficirano ili odumrlo. Za održavanje bujnosti cvjetova.

Dijagram je bio spirala unutar kruga koja se sužavala prema središtu poput zmiije. Trebali su mi samo sol, krv i dah. Jednostavno.

Štapom sam nacrtala krug na tlu pa iz plastične vrećice, u koju sam stavila stvari koje sam pronašla u kuhinji, izvadila *košer* sol. Kristalići su svjetlucali na tanahnim vlatima trave dok sam ih prosipala oko kruga. *Stavi predmet u središte kruga*, napisao je tata.

Grickala sam donju usnicu. Nisam imala nikakvih posjeklina ili odumrlo tkiva. A zašli smo preduboko u jesen da bi bilo cvijeća.

No na dnu nadgrobno spomenika preko puta mene, skupilo se nešto mrtvogog lišća. Ustala sam i odabrala jedan koji mi se činio

dovoljno dobrim. Nakon što sam se vratila na svoje mjesto, oprezno sam položila smežurani javorov list u sredinu kruga. Rubovi su mu bili crni i savijeni, ali i dalje su se vidjele grimizne linije koje su ocrtavale žile. Stabla oko mene još nisu počela gubiti listove, što znači da je ovaj list vjerojatno ostao još od prošle zime. Proveo je mnogo vremena na groblju.

Sada je na red došao težak dio. Iskopala sam džepni nožić iz trape-rica i izvadila oštricu. Naslonila sam lijevi palac na njezin vrh pa zastala.

Želudac mi se okretao dok sam razmišljala koliko će me to boljeti. Što ako je ova knjiga čarolija samo neka velika šala? Jesam li luda što ovo uopće pokušavam? Nemoguće je. Čarolija ne može biti stvarna.

Ali napisano je tatinim rukopisom, a on nikada nije bio *tako* zao. A nije bio ni lud — što god ljudi govorili. Tata je vjerovao u ovo, inače ne bi gubio vrijeme na to. A ja sam vjerovala u tatu. Morala sam.

U svakom slučaju, to je samo kap krvi.

Pritisnuh nožić o kožu, malo je naboravši. Tijelom mi prostruji drhtaj. Uskoro ću doznati je li čarolija stvarna. Osjetim kako mi je jezik utrnulo od jezovitog uzbuđenja.

Duboko zarežem.

Prigušen uzvik sklizne mi sa čvrsto stisnutih usana kada mi je krv potekla niz kožu, tamna poput ulja. Ispružih ruku i zagledam se u tamnu kap koja mi je klizila niz palac. Tupa bol prostruji mi rukom, nelagodno se zaustavi u lopatici pa nestane. Ruka mi je drhtala, no više se nisam bojala.

Brzo kapnem jednu, dvije, tri kapi krvi na list. Spojile su se u bazenčić na sredini lista. Nagnuh se i zagledam u krv, kao da bi mi mogla uzvratiti pogled. Pomislim na tatu, na to koliko mi nedostaje. Potrebno mi je da čarolija djeluje.

»*Ago vita iterum*«, polako prošapćem pazeći da dahom namreškam sićušan bazen krvi na listu.

Ništa se ne dogodi. Vjetar mi ponovo zamrsi kosu, pa rukama okružim list kako bih ga zaštitila. Zagledam se u njega pitajući se jesam li možda pogrešno izgovorila latinske riječi. Stisnem ozlijeđeni palac i kapnem još nekoliko kapljica krvi na list pa ponovim rečenicu.

List zadrhti pod mojim dahom, a rubovi mu se izravnavaju kao kada na cvijetu snimanom tehnikom ubrzanog protoka vremena naoko

odjedanput izrastu latice. Grimizno središte raširi se do vrhova lista i postane jarkozeleno. List je ležao u krugu, ravan i svjež kao da je netom ubran.

Prene me glasan šum u travi.

Širom otvorenih očiju, promatrao me neki dečko.

TRI

NICHOLAS

Volio bih da mogu reći kako sam na groblje otišao u potrazi za prošlošću ili iz nostalgije, no otišao sam da bih pobjegao što dalje od svoje psihotične pomajke.

Sjedeći za dugačkim stolom u otmjenoj blagovaonici, večerali smo ona, moj tata i ja. Čupkao sam bijelu tkaninu stolnjaka pitajući se bi li se Lilithine oči vratile natrag u očne duplje kada bih prolio nekoliko kapljica vina po njemu i bi li počela izgovarati biblijske stihove unatrag.

»Raduješ li se sutrašnjem odlasku u školu, Nick?« upitao me tata približavajući čašu s vinom ustima. Smatrao je dobrim da me postupno, i u kontroliranim uvjetima, upozna s alkoholom, kao da se nisam sprijateljio s njim u školskoj muškoj kupaonici i prije nego što sam napunio četrnaest godina.

»Kao što se radujem sanjkanju niz brijeg od žileta.«

»Neće biti tako grozno.« Lilith zubima skine komad odreska s vilice. To je bio njezin način podbadanja.

»Aha. Nova škola na početku četvrtog srednje, usred ničega. Siguran sam da će biti fantastično.«

Napučila je botoksirane usne. »Daj, Nick, sumnjam da će ti ovdje biti išta teže otuđiti se i biti izopćenik nego što ti je to uspijevalo u Chicagu.«

Namjerno prejako odložih čašu, a crno vino razli se po stolnjaku.

»Nick!« Tata se namrštio. I dalje je nosio kravatu, iako je već satima bio kod kuće.

»Tata, zar nisi čuo što je...«

»Sine, uskoro ćeš imati osamnaest godina i moraš prestati...«

»Ona ima trideset dvije godine! Ako bi se netko trebao ponašati zrelo, to je ona.« Skočio sam na noge. »Ali valjda to dobiješ kad se oženiš nekim trinaest godina mlađim od sebe.«

»Smiješ otići od stola«, tata je smireno izjavio. On je uvijek bio miran.

»Odlično.« Zgrabim vrh šparoge i njome pozdravim Lilith. Jasno je da je dobila ovu rundu. Kao, uostalom, svaku buduću da je vrtjela tatu oko malog prsta.

Dok sam hodao prema predvorju, čuo sam je kako govori: »Ne moraš se brinuti, dušo, zato i postoji izbjeljivač.«

Škripajući zubima, iz ormara pokraj ulaznih vrata istrgnuo sam majicu s kapuljačom pa izišao zalupivši vratima. Da sam kod kuće, mogao bih otrčati do Treya pa bismo otišli u kafić ili *Kod Mikeya* igrati igrice na njegovu Xboxu. No umjesto toga, izišao sam iz kuće na farmi u Missouriju, u čijoj blizini nije bilo ničega osim staroga, ruševnoga groblja. Dok sam prelazio preko šljunčanog prilaza, prožvakao sam do kraja vršak šparoge i povukao zatvarač na majici prema gore.

Sunce je zašlo iza stabala šume koja je okruživala kuću, tako da je bilo poprilično mračno, no nebo je još bilo blijedo. Provirivalo je samo nekoliko zvijezda. Zabivši ruke u džep majice, krenuo sam prema stablima. S prozora moje sobe pucao je pogled na groblje i sada je bio sasvim dobar trenutak da odem onamo i pokušam pronaći djedov grob.

Djed je ljetos umro i ostavio cijelo imanje meni, koji sam ga vidio samo jedanput u životu i sjećao se samo toga da mi je većinu vremena bilo zlo i njega kako više na moju mamu u vezi s nečim što nisam razumio. Ali valjda godine neobično djeluju na ljude, a osim mame, koja više nije razgovarala ni s jednim od nas, ja sam bio njegov jedini živući rod.

Da, jedna baš lijepa obiteljska povijest.

Ali onda su Lilith i tata upali u nekoć vjerojatno dražesnu seosku kuću, skinuli sa zidova neobične tapete i zamijenili ih crno-bijelim *art decoom* bez duše. Da je barem njihov spolni život tako bezličan.

Lilith je nekoliko dana uzdisala nad zemljištem. »Kakva savršena atmosfera za spisateljicu!« »O, dušo, prekrasno je! Kakav pogled!« i »Više nikada neću potrošiti tri tisuće dolara na dizajnerski kaput!« No dobro, ovo posljednje nije rekla, ali trebala je.

Najgore je bilo što je tata namjeravao četiri dana u tjednu provoditi u Chicagu da bi mogao biti na raspolaganju svim svojim zahtjevnim klijentima. Dakle, ne samo da sam se našao u ovome seljačkome mjestu u kojem je najpopularnije okupljalište bio restoran brze prehrane Dairy Queen nego sam zaglavio ovdje sam s *Lilith*.

Barem mi je ostalo samo nekoliko mjeseci do mature. I barem sam propustio samo jedan mjesec školske godine, tako da ću ipak *uspjeti* maturirati.

Probijao sam se kroz šumu. Ne razlikujem hrast od brijesta ni u savršenim uvjetima, no budući da je Sunce bilo zašlo, u šumi je bilo mračno kao u rogu i sva su se stabla nagnula nada mnoom kao da je u njima nekakvo vjeveričje središte grada u kojem je sve vrlo živahno. A bube i žabe zujale su i glasale se tako prodorno da nisam bio siguran hoću li čuti sam sebe ako progovorim. Tlo je bilo prekriveno slojevima staroga lišća pa kada bih ga razgrnuo hodajući po njemu, zapuhnuo bi me prekrasan miris truleži i mahovine. Nekoliko sam se puta gotovo spotaknuo, no svaki sam se put uspio uhvatiti za neko stablo. Bilo mi je zabavno probijati se kroz lišće i nisko granje, kao što mi je bilo zabavno trčati kroz lišće skupljeno na hrpu u našem dvorištu dok sam bio dijete. Mama je znala kako podići lišće u zrak, a ono bi zaplesalo oko moje glave i napadalo me. Govorila je da su to mali zrakoplovi kojima upravljaju bube i...

Vidiš, ne. Ne. Zato nisam želio biti u Yaleylahu. Sve me podsjećalo na mamu i na sve ono o čemu ne bih smio razmišljati. U kući bih zastajkivao pred svim vratima pitajući se koja je soba bila njezina. U kuhinji sam se pitao je li sama naučila pripremati onaj izvrstan umak za špagete ili joj je u tome pomogla njezina majka. Je li običavala zagledati se u groblje onako kao što sam ja sebe jučer uhvatio prije spavanja? Ili je duhovi uopće nisu zanimali? Te stvari nikada nisam doznao jer je bila u Arizoni, pretvarajući se da ne postojim.

Odjedanput ispadnem iz šume na cestu. Nisam ni primijetio da je svjetlo postalo malo snažnije. Između mene i urušenog zida groblja nalazila se cesta, točnije dva utrta traga guma obrasla korovom. Došetao sam do kamenja i s lakoćom se popeo preko zida. Tanahni, mali Mjesec cerio mi se iza razasutih zvijezda. Nebo je bilo jasno i pomalo grimizno, a groblje se prostiralo barem pola kilometra u dužinu i završavalo golemom živicom koja ga je dijelila i štitila od kuće našega najbližeg susjeda.

Činilo mi se nepristojnim udarati nogama travu sada kada sam se našao na groblju, pa sam usporio i tiho hodao. Većina spomenika bila je od pocrnjeloga granita ili mramora, izbljedjelih natpisa prekrivenih tamom. Uspio sam pročitati nekoliko imena i datuma koji su bili iz tisuću osamsto i neke. Nisam mogao odoljeti nagonu da ih dotaknem pa sam hodao ispruženih ruku, potapšao jedan spomenik i prstima prešao preko drugoga. Kamen je bio hladan i grub, prljav. S nekoliko nadgrobničkih spomenika visjelo je osušeno cvijeće. Nisam uočio nikakav red u rasporedu grobova; baš kad bih pomislio da sam pronašao jedan niz, on bi se zaokružio u neobičan jajoliki prostor ili u dvorište. Nisam se mogao izgubiti budući da sam dobro vidio crnu masu stabala oko moje kuće s jedne strane i kuću naših susjeda s druge. Pitaо sam se tko ondje živi te pripadaju li polja na jugu također njima ili nekom drugom poljoprivredniku.

Bilo je tiho, čulo se samo prigušeno zujanje buba iz šume i povremeno graktanje vrana koje su se prepirale oko nečega. Gledao sam kako jedno jato odlijeće, glasno se nadvikujući i zadirkujući, i osjetio kako se opuštam. Barem sam uspijevaо pronaći malo mira pokraj mrtvacа. Vjerojatno su se već svi pretvorili u prah. Osim možda djeda. Zagledao sam se u čisti, novi nadgrobni spomenik.

Pitaо sam se bi li mi se svidio da sam ga ikada posjećivao. Možda i bi. Vjerojatno bi, pretpostavljao sam. No nikada ga nisam upoznaо, a tata nikada nije spominjao išta što je imalo veze s maminom obitelji, tako da sam uglavnom živio ne razmišljajući o tome. Nema smisla sada se uzrujavati oko toga.

Kip udaljen otprilike tri metra od mene, pomaknuо se. Ukočio sam se i sakrio iza metar i pol velikog obeliska nalik na Washingtonov spomenik. Provirujući iza njega, shvatio sam da kip ima traperice, majicu i ukosnice koje su na mjesечini sjajile grimiznim sjajem. Baš sam idiot.

Na zemlji je sjedila djevojka, leđima naslonjena na nedavno postavljen nadgrobni spomenik. Pokraj nje ležala je otvorena knjiga, a o koljeno joj je udarala plastična plava vrećica. Bila je mršava i imala je kratku, nemirnu, valovitu kosu koja je stršila na vrlo dramatičan način, i to mi se doista sviđalo. Činilo mi se kao da bih joj mogao proći rukom kroz kosu a da se ne izdere na mene zbog toga što sam joj pokvario frizuru (kao neke djevojke koje bih mogao spomenuti), budući da ionako ne bi bilo razlike. Otvorih usta da je pozdravim, ali zatvorih ih kada sam vidio da je izvadila džepni nožić i prislonila ga na palac.

Koji vrag?

Nakon kratkog oklijevanja, stisnutih usana, porezala se. *Ne.*

Krv joj je kapala niz prst, i to me podsjetilo na mamu, čiji su svi prsti bili oblijepljeni flasterima.

Sjetio sam se mame, koja bi se ubola u prst i razmazivala krv po zrcalu da mi pokaže likove koji bi oživjeli u njemu. Ili bi pokapala krv po maloj plastičnoj igrački dinosaura, šapnula nešto, a stegosaur bi mahnuo šiljatim repom. Nisam se želio prisjećati toga, nisam želio znati da to nije samo naša vrsta ludila.

Djevojka se nagnula i šapnula nešto listu pred sobom. On je zadrhtao, izravnao se i postao jarkozelen.

JE-bo-te.

Podignula je pogled prema meni. Usta su mi bila širom otvorena. Nema šanse da sam ovo vidio. To nije moguće. Ne ovdje. Ne opet.

Uz glasan zvuk, zatvorio sam usta, a ona je ustala držeći nožić iza leđa.

Obišao sam nadgrobni spomenik, nekako uspio odvojiti pogled od lista i pogledati u nju. »Oprosti«, uspio sam izgovoriti. »Prolazio sam ovuda i vidio...« ponovo pogledam list.

»Vidio što?« šapnula je kao da joj je nešto u grlu.

»Ništa ... ništa. Samo tebe.«

I dalje je izgledala oprezno. »Ne poznajem te.«

»Ja sam Nicholas Pardee.« Nisam se inače tako predstavljao, ali na groblju kao da sam morao reći svoje puno ime. Kao da je na tome mjestu to bilo bitno. »Upravo sam se doselio u staru kuću pokraj groblja.« Uspio sam to izgovoriti ne lecnuvši se. Toliko o klišejima. *Hej,*

uselio sam se u sablasnu kuću staroga Harleigha i volim lutati grobljima. Obično je sa mnom i veliki pas koji se zove Scooby.

»Aha, da.« Pogleda prema mojoj kući. »Čula sam. Ja sam Silla Kennicot. Mi živimo ondje iza.« Mahnula je nožićem iza sebe, prema najbližoj kući, a onda se iznenada sjetila da ga drži u ruci pa ga je brzo ponovo sakrila iza leđa.

Duboko sam udahnuo. Dobro, dakle ona mi je susjeda. I mojih je godina. I zgodna. I vjerojatno luda. Ili sam ja lud. Jer nema šanse da se ovo doista događa. Ja, zgodna cura i nešto što je izgledalo kao ... ne. *Ne*. Osjetio sam da me nešto bocka, kao da su mi po leđima izrasle dikobrazove bodlje. Poželio sam reći nešto odvratno da se osjetim bolje, da umirim tlo pod nogama, ali umjesto toga rekao sam nešto strahovito jadno: »*Silla* — nisam nikada čuo to ime. Lijepo je.«

Pogleda ustranu, a lice joj postane glatko i ravno poput stakla. Kada je progovorila, glas joj je bio dovoljno tanak da se razlomi na tisuće komadića. »Skrraćeno od Drusilla. Moj je tata predavao latinski u srednjoj školi.«

»Latinski, ha.« Predavao. Prošlo vrijeme.

»Znači nešto tipa *snažna*.« Izgovorila je tu riječ kao da želi naglasiti koliko je to ironično.

Promatrali smo se. Bio sam rastrgan između želje da je zgrabim, izderem se na nju i kažem joj da savršeno dobro znam što je radila te da mora prestati prije nego što netko nastrada... i pretvaranja da smo oboje normalni i da nas nije briga za krv. Možda je samo jedna od onih glupača koje se vole rezati. Možda je to bila samo nezgoda. Nisam je dovoljno dobro poznavao. Možda to nije imalo nikakve veze s mojom mamom. Možda zapravo i nisam ništa vidio. Odbijao sam ponovo pogledati u list.

»Jesi li maturirao?«

Preneražen, odgovorih malo preglasno: »O, ne. Sutra mi počinje nastava.« Nasmijehom se najboljim kiselim osmijehom koji sam mogao izvući. »Jedva čekam.«

»Sigurno si maturant.«

»Aha.«

»Onda možda nećemo slušati ni jedan isti predmet. Ja sam treći razred.«

»Loše mi ide povijest«, rekao sam.

»Ja slušam predmete po naprednom programu.« Ponovo se nasmiješila. Od iskrenog osmijeha, oči su joj se suzile. Nisu izgledale tako sablasno i golemo.

Nasmijao sam se. »Kvragu.«

Silla kimne i spusti pogled. Dok smo razgovarali, nogom je prelazila preko spirale urezane u zemlju. Ostalo je samo nekoliko linija, komadići suhe trave i lišće. Ni traga nečemu neobičnom. Olakšanje me ohrabrilo. »Je li ti sve u redu s rukom?«

»O! Ovaj.« Ispružila je ruke, gurnuvši pritom nožić u džep traperica. Na svakom prstu imala je po jedan prsten. Raširivši ih, proučavala je palac. Po njemu je bila razmazana krv.

»Peroksid«, naglo izgovorim. To je moja mama stavljala. Mrzio sam taj miris.«

»Što?«

»Time bi to trebala, ovaj, očistiti.«

»Nije tako strašno. Samo mali ubod«, promrmljala je.

Okružila nas je tišina. Čulo se samo graktanje vrana u daljini.

Silla otvori usta, ponovo ih zatvori pa tiho uzdahne. »Trebala bih poći kući i srediti to.«

Da sam barem mogao reći nešto drugo. No bio sam zarobljen između želje da zaboravim ono što sam možda vidio i potrebe da zatražim da mi to objasni. Znao sam samo da ne želim da ode. »Mogu li te otpratiti?«

»Ne treba, u redu je. Blizu sam.«

»Naravno.« Sagnuh se i podignuh knjižicu s poda. Izgledala je obično. I staro. Nije bilo naslova. »Stara obiteljska baština?« našalih se.

Silla se ukoči, usne joj se na trenutak otvore kao da se boji, no onda se nasmije. »Baš tako.« Slegne ramenima kao da je riječ o kakvoj velikoj šali i uzme knjigu. »Hvala ti. Vidimo se, Nicholas.«

Podignuo sam ruku i mahnuo. Otišla je gotovo bešumno. No nakon što je nestala u sjeni, u ušima mi je i dalje odzvanjalo moje ime, dugačko i nekako egzotično kada je izgovoreno njezinim tihim glasom.